

[Inger Stilling Pedersen]

tion, hvad enten man nu kalder dem det ene eller det andet, som ofte lider utrolig meget under at blive afskåret fra deres børnebørn.

Vi ved også fra de betænkninger, der er kommet, at disse problemer ikke er så lette at løse, men jeg kunne tænke mig måske allerede nu at se på, om grunden til, at der er så mange, er, at der er ting, der fortolkes forkert, og at der er så mange, hvis samkvensret ikke bliver praktiseret, som den burde.

Vi vil i hvert fald være meget åbne over for en drøftelse af forslaget, men vil gerne understrege, som også justitsministeren har gjort det, at vi finder, at ægteskabet må være det rigtige at gå ud fra. Så kan man selv vælge, om man vil have det eller ej, men så må man tage de rettigheder og pligter, der følger med. Jeg ved godt, at ægteskabet ikke er nogen garanti – der er skilsmisseproblemer og meget andet – men i hvert fald er vi indstillet på, at ægteskabet skal styrkes i denne sammenhæng.

Jeg vil også tillade mig at nævne et andet problem, når vi nu taler om børns retsstilling, og det er de ufødte. Hele den debat, der nu er rejst om brug af fostre, må give os anledning til også at se på de ufødte børns retsstilling. Det er i hvert fald noget, som vi fra kristeligt folkepartis side gerne vil have taget op.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Venstre kan ikke medvirke til alle elementer i forslaget, som det her er udformet, men vi kan helt tilslutte os hr. Torben Lunds bemærkninger om, at barnets tarv må være det altafgørende. Vi erkender naturligvis i venstre, at tiden ikke står stille, og at forholdene i familierne i dag er meget anderledes end tidligere, og at vi, når vi lovgiver, naturligvis må tage udgangspunkt i forholdene, som de faktisk er. Forholdene er jo, at folk i meget højere grad end tidligere bliver skilt og flytter fra hinanden, således at kernefamiliebegrebet er blevet mere og mere udvisket.

I venstre beklager vi meget den udvikling. Vi finder stadig, at kernefamilien bør være det grundlæggende element i det danske samfund, og vi vil til enhver tid være med til at diskutere, hvorledes vi sikrer familien de bedste muligheder for en fri udfoldelse i trykthed og kærlighed mellem forældre og børn.

Familien har jo som allerede anført af ministeren gennem mange års udvalgsarbejde været genstand for indgående drøftelse, og venstre vil meget gerne fortsætte denne diskussion med det mål at forbedre vilkårene for børnefamilierne. Det mange gange drøftede emne fælles forældremyndighed er igen taget med i dette forslag, og jeg vil gerne på den ene side sige, at det er positivt, når folk, når de nu altså skal flytte fra hinanden, kan finde en ordening, så børnene stadig har en fornemmelse af, at de har to forældre. Ethvert barn har krav på og ønsker jo at have både en far og en mor.

Derfor har vi også forståelse for, at forældre, der kan enes om børnenes opvækst selv efter en samlivsophævelse, kan have et ønske om også retligt at bevare forældremyndigheden, og jeg ville ønske, at vi kunne finde et columbusæg, der også kunne forhindre disse rædselsfulde konflikter mellem forældre, der ikke kan enes om samkvensret osv. – disse ulykkelige sager, som jo i sidste instans enten medfører, at børnene skal afhentes ved fogdens hjælp, eller ender med, at samkvensretten må ophæves, alt til ubodelig skade for de sagesløse børn.

Men jeg må på den anden side så stærkt, som det er mig muligt, advare imod, at man fra lovgivningsmagtens side forsøger at påtvinge løsninger, som ikke allerede ad frivillighedens vej lader sig gennemføre. Desværre er alle forældre jo ikke – ingen af os – som vi burde være, og lovgivning sikrer nu ikke, at vi alle sammen bliver de rene engle.

Venstre kan godt frygte, at en lovgivning som foreslået af forslagsstillerne kan være med til at skabe nye problemer mellem forældre og børn, og jeg er klar over, at det slet ikke er det, der er forslagsstillernes intentioner. Men f.eks. forslaget om afhøring af børn, at de skulle være medbestemmende om, hvor de skal være, det er at lægge et helt umådeligt stort ansvar på børnene, og i øvrigt spørger dommere da også allerede i dag børnene til råds, men vi må ikke stille børnene i den situation, at de skal vælge mellem en far og en mor. Det vil være at bringe børnene i et helt urimeligt dilemma. Vi ved jo, at børnene ønsker både en far og en mor, og man ville sætte deres loyalitetsfølelse på en hård prøve, hvis man overlod til dem at fælde dommen over den ene af forældrene ved at tvinge dem til at vælge den anden.